

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

sitä.” Hän kuitenkin kertoo, että koko hänen elämänsä on ollut yhtä loputonta poikkeuksellisten olosuhteiden virtaa, ja jos hän olisi tehnyt poikkeuksen vain sen kerran, silloin seuraavan kerran, kun jotakin erityisen vaativaa ja ratkaisevaa ilmaantui, olisi ollut hyvin paljon helpompaa taas tehdä poikkeus. Hän oppi, että on helpompaa pitää käskyt 100 prosenttia ajasta kuin 98 prosenttia ajasta.¹³

Rakkaat veljeni, olkaamme täynnä kiittolisuutta *vapaudesta valita*, hyväksykäämme *velvollisuus valita* ja olkaamme aina tietoisia *valintojen seurauksista*. Me pappeudenhaltijat voimme kaikki yhdessä olla kelpollisia saamaan opastavaa vaikutusta taivaalliselta Isältämme, kun valitsemme huolellisesti ja oikein. Me olemme mukana Herran Jeesuksen Kristuksen työssä. Me – kuten ihmiset entisaikaan – olemme vastanneet Hänen kutsuunsa. Me olemme Hänen asiallaan. Me onnistumme vakavassa tehtävässä: ”Pitäkää itsenne puhtaina, te Herran pyhien astioiden kantajat!”¹⁴ Vakava ja nöyrä rukoukseni on, että niin tapahtuisi. Jeesuksen Kristuksen, Mestariimme, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2003, s. 225.
2. 2. Nefi 2:27.
3. Moroni 7:16.
4. 2. Nefi 28:21.
5. 2. Nefi 28:22.
6. 2. Nefi 28:21.
7. Lewis Carroll, *Liisan seikkailut Ihmemaassa*, suom. Kirsi Kunnas ja Eeva-Liisa Manner, 1989, s. 67.
8. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 293–294.
9. 1. Kor. 10:13.
10. Jes. 1:18.
11. Oppi ja liitot 58:42.
12. 5. Moos. 5:32–33.
13. Ks. ”Decisions for Which I’ve Been Grateful”, puhe Brigham Youngin yliopiston Idahan kampuksella pidetyssä hartausilaisuudessa, 8. kesäkuuta 2004, www.byui.edu/presentations.
14. Jes. 52:11.

Luottakaa Jumalaan ja ryhtykää sitten työhön

Te osoitatte luottamusta Häneen, kun kuuntelette tarkoituksenanne oppia ja tehdä parannusta, ja sitten ryhdytte tekemään, mitä tahansa Hän pyytääkin.

Rakkaat veljeni ja sisareni, on kunnia puhua teille tänä sapatinpäivänä. Tehtäväni puhua miljoonille myöhempien aikojen pyhille ja ystävillemme kautta maailman tekee minut nöyräksi. Valmistautuessani tähän pyhään tilaisuuteen rukoilin ja pohdin saadakseni tietää henkilökohtaisista tarpeistanne ja siitä, minkä viestin Herra halusi minun tuovan.

Teidän tarpeenne ovat suuria ja monenlaisia. Jokainen teistä on ainutlaatuinen Jumalan lapsi. Jumala tuntee teidät yksilöinä. Hän lähettää rohkaisun, oikaisun ja johdatuksen viestejä, jotka sopivat teihin ja tarpeisiinne.

Saadakseni selville, mitä Jumala haluaisi minun lisäävän tähän konferenssiin, luin Hänen palvelijoidensa sanomia pyhistä kirjoituksista ja edellisistä konferensseista. Sain vastauksen rukoukseeni lukiessani Mormonin kirjasta Alman, suuren Herran palvelijan, sanat:

”Oi jospa olisin enkeli ja voisin toteuttaa sydämeni toiveen, että voisin lähteä puhumaan Jumalan pasuunalla, äänellä, joka järjestyttäisi maata,

ja huutaa parannusta joka kansalle!

Niin, minä julistaisin jokaiselle sielulle kuin ukkosen äänellä parannusta ja lunastussuunnitelmaa, jotta he tekisivät parannuksen ja tulisivat meidän Jumalamme luokse, niin ettei koko maan päällä enää olisi murhetta.

Mutta katso, minä olen ihminen ja teen syntiä toiveessani, sillä minun pitäisi tyytyä siihen, mitä Herra on osakseni antanut.”¹

Ja sitten löysin Alman mietiskelystä ohjeen, jota olin rukoillut: ”Sillä katso, Herra antaa kaikille kansakunnille niiden omaa kansaa ja kieltä olevia opettamaan hänen sanaansa, niin, viisaudessa kaikkea sitä, mitä hän näkee hyväksi heidän saada; sen tähden me näemme, että Herra neuvoo viisaudessa, sen mukaisesti, mikä on oikeaa ja totta.”²

Kun luin tuon sanoman Jumalan palvelijalta, tämpänpäiväinen tehtäväni tuli selväksi. Jumala lähettää lapsilleen viestejä ja valtuutettuja viestintuojia. Minun tehtävänäni on vahvistaa luottamusta Jumalaan ja Hänen palvelijoihinsa niin paljon, että ryhdymme

noudattamaan Hänen neuvojaan. Hän haluaa sitä, koska Hän rakastaa meitä ja haluaa, että olemme onnellisia. Ja Hän tietää, kuinka se, ettemme luota Häneen, tuo murhetta.

Tuo luottamuksen puute on tuonut surua taivaallisen Isän lapsille jo ennen maailman luomista. Tiedämme Jumalan ilmoituksista profeetta Joseph Smithille, että monet veljistämme ja sisaristamme kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa hylkäsivät suunnitelman, jonka taivaallinen Isämme ja Hänen Esikoispoikansa Jehova esittivät ja joka koski elämäämme kuolevaisuudessa.³

Emme tiedä kaikkia syitä Lusiferin hirvittävään menestykseen tuon kapinan lietsomisessa. Yksi syy on kuitenkin selvä. Niillä, jotka menettivät siunauksen tulla kuolevaisuuteen, ei ollut riittävästi luottamusta Jumalaan välttääkseen iankaikkisen kurjuuden.

Surullinen malli luottamuksen puutteesta Jumalaan on vallinnut luomisesta asti. Olen varovainen antaessani esimerkkejä Jumalan lasten elämästä, koska en tunne kaikkia niitä syitä, joiden vuoksi heiltä on puuttunut tarvittavaa uskoa luottaa Häneen. Monet teistä ovat tutkineet ratkaisun hetkiä heidän elämässään.

Joona esimerkiksi ei ainoastaan torjunut Herralta tullutta viestiä lähteä Niniveen vaan lähti toiseen suuntaan. Naaman ei kyennyt luottamaan Herran profeetan ohjeeseen kylpeä joessa, jotta Herra parantaisi hänet spitaalista, koska hänestä yksinkertainen tehtävä oli alentavaa hänen arvolleen.

Vapahtaja kehotti Pietaria jättämään veneen antaman turvan ja kävelemään luokseen veden yli. Tunnumme Pietarin tuskan ja näemme oman tarpeemme luottaa enemmän Jumalaan kuullessamme kuvauksen:

”Neljännen yövartion aikaan Jeesus tuli opetuslapsia kohti kävellen

vettä pitkin.

Kun he näkivät hänen kävelevän järven aalloilla, he säikähtivät ja huusivat pelosta, sillä he luulivat näkevänsä aaveen.

Mutta samassa Jeesus jo puhui heille: ’Pysykää rauhallisina, minä tässä olen. Älkää pelätkö.’

Silloin Pietari sanoi hänelle: ’Herra, jos se olet sinä, niin käske minun tulla luoksesi vettä pitkin.’

’Tule!’ sanoi Jeesus. Pietari astui veneestä ja käveli vettä pitkin Jeesuksen luo.

Mutta huomattessaan, miten rajusti tuuli, hän pelästyi ja alkoi vajota. ’Herra, pelasta minut!’ hän huusi.

Jeesus ojensi heti kätensä, tarttui häneen ja sanoi: ’Vähäinenpä on uskosi! Miksi aloit epäillä?’⁴

Voimme saada rohkeutta siitä tosiasiasta, että Pietari oppi luottamaan Herraan siinä määrin, että pysyi uskollisesti Hänen palveluksessaan aina marttyyrikuolemaansa saakka.

Nuori Nefi Mormonin kirjassa herättää meissä halun oppia luottamaan Herraan noudattaaksemme Hänen käskyjään, vaikuttavatpa ne meistä kuinka vaikeilta hyvänsä. Nefi joutui silmätysten vaarojen ja mahdollisen kuoleman kanssa sanoessaan nämä luottamusta osoittavat sanat, jotka me voimme ja meidän täytyy tuntea vanhasti sydämessämme: ”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käskenyt, sillä minä tiedän, ettei Herra anna ihmislapsille mitään käskyjä valmistamatta heille keinoa toteuttaa sitä, mitä hän käsksee heidän tehdä.”⁵

Tuo luottamus tulee siitä, että tuntee Jumalan. Enemmän kuin mikään muu kansa maan päällä, me olemme tunteneet evankeliumin palautuksen suurenmoisten tapahtumien myötä rauhaa, jota Herra tarjosi kansalleen näillä sanoilla: ”Lakatkaa te huolehtimasta! Tietäkää, että minä olen Jumala.”⁶ Sydämeni on täynnä kiitollisuutta siitä, mitä Herra on ilmoittanut itsestään, niin että me voisimme luottaa Häneen.

Minulle se alkoi siitä, mitä tapahtui nuorelle pojalle vuonna 1820 metsikössä maatilalla New Yorkin osavaltiossa. Tuo poika, Joseph Smith nuorempi, meni puiden siimeksessä syrjäiseen paikkaan. Hän polvistui rukoilemaan luottaen täysin siihen, että Jumala vastaisi hänen pyyntönsä saada tietää, mitä hänen pitäisi tehdä, jotta Jeesuksen Kristuksen sovitus puhdistaisi ja pelastaisi hänet.⁷

Joka kerta kun luen hänen kertomuksensa, luottamukseni Jumalaan ja Hänen palvelijoihinsa kasvaa:

”Minä näin valopatsaan aivan pääni yläpuolella, aurinkoa kirkaamman, ja se laskeutui vähitellen, kunnes se lankesi minuun.

Heti sen ilmestyessä havaitsin itseni vapautetuksi minua kahlinneesta vihollisesta. Valon levätessä päälläni

minä näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*⁸

Isä ilmoitti meille, että Hän elää, että Jeesus Kristus on Hänen rakas Poikansa ja että Hän on rakastanut meitä niin paljon, että on lähettänyt tuon Pojan pelastamaan meidät, jotka olemme Hänen lapsiaan. Ja koska minulla on todistus siitä, että Hän kutsui tuon kouluja käymättömän pojan apostoliksi ja profeetaksi, luotan Hänen nykyisiin apostoleihinsa ja profeettoihinsa ja niihin, jotka he kutsuvat palvelemaan Jumalaa.

Tuo luottamus on ollut siunauksena elämässäni ja perheeni elämässä. Vuosia sitten kuulin presidentti Ezra Taft Bensonin puhuvan tämänkaltaisessa konferenssissa. Hän neuvoi meitä tekemään kaiken voitavamme päästäksemme eroon velasta ja pysyäksemme velattomina. Hän mainitsi talojen kiinnityslainat. Hän sanoi, ettei ehkä olisi mahdollista mutta olisi parasta, jos voisimme maksaa pois kaikki kiinnityslainamme.⁹

Kokouksen jälkeen käännyin vaimoni puoleen ja kysyin: ”Luuletko, että olisi jokin keino, jolla kykenisimme siihen?” Aluksi emme keksineet keinoa. Ja sitten iltaan mennessä tulin ajatelleeksi kiinteistöä, jonka olimme hankkineet toisesta osavaltiosta. Olimme vuosikausia yrittäneet tuloksetta myydä sitä.

Mutta koska luotimme Jumalaan ja muutamiin sanoihin Hänen palvelijansa sanomassa, soitimme maanantaiamuna sille miehelle San Franciscossa, jonka myyntilistoilla kiinteistömme oli. Olin soittanut hänelle joitakin viikkoja aiemmin, ja hän oli sanonut silloin: ”Kukaan ei

ole vuosiin osoittanut kiinnostusta kiinteistöönne.”

Mutta konferenssin jälkeisenä maanantaina kuulin vastauksen, joka yhä tänäkin päivänä vahvistaa luottamustani Jumalaan ja Hänen palvelijoihinsa.

Mies puhelimesta sanoi: ”On yllättävää, että soitit. Eräs mies tuli tänään kysymään, voisiko hän ostaa kiinteistöönne.” Kysyin hämmästyneenä: ”Kuinka paljon hän tarjoutui maksamaan?” Tarjottu summa oli muutama dollari enemmän kuin kiinnityslainamme määrä.

Joku voisi sanoa, että kyse oli vain yhteensattumasta. Mutta me maksoimme pois kiinnityslainamme.

Ja perheemme kuuntelee edelleen tarkasti, onko profeetan sanomassa jokin sellainen viesti, joka on kenties lähetetty ilmoittamaan, mitä meidän tulee tehdä löytääksemme sen turvan ja rauhan, jota Jumala haluaa meille.

Sellainen luottamus Jumalaan voi olla siunaus niin yhteisöille kuin perheillekin. Vartuin pikkukaupungissa New Jersey osavaltiossa. Seurakunnassamme oli säännöllisesti kirkossa käyviä jäseniä vähemmän kuin parikymmentä.

Heidän joukossaan oli eräs nainen – vanhempi, hyvin nöyrä kirkon käynnäinen. Hän oli maahanmuuttaja, joka puhui voimakkaalla norjalaisella

korostuksella. Hän oli ainoa kirkon jäsen perheessään ja ainoa kirkon jäsen kaupungissa, jossa hän asui.

Isäni välityksellä, joka oli seurakunnanjohtaja, Herra kutsui tämän sisaren seurakunnan Apuyhdistyksen johtajaksi. Sisarella ei ollut mitään käsikirjaa kertomassa, mitä hänen piti tehdä. Hänen lähettyvillään ei asunut muita kirkon jäseniä. Hän tiesi vain sen, että Herra huolehtii apua tarvitsevista, ja hän tunsu Apuyhdistyksen muutaman sanan tunnuslauseen: ”Rakkaus ei koskaan katoa.”

Silloin elettiin aikaa, jota nykyään kutsumme suureksi lamakaudeksi. Tuhannet olivat vailla työtä ja asuntoa. Näin ollen, tuntien saaneensa tehtävänsä Herralta, hän pyysi naapureiltaan vanhoja vaatteita. Hän pesi vaatteet, silitti ne ja pani ne pahvilaitikoihin eteiseensä. Kun miehet, joilla ei ollut rahaa, tarvitsivat vaatteita ja pyysivät apua hänen naapureiltaan, naapureilla oli tapana sanoa: ”Menkää kadun päässä olevaan taloon. Siellä asuu yksi mormoninainen, joka antaa teille, mitä tarvitsette.”

Herra ei johtanut kaupunkia, mutta Hän muutti osan siitä paremmaksi. Hän kutsui yhden pienen naisen – yksin hänet – joka luotti Häneen niin paljon, että otti selville, mitä Hän halusi hänen tekevän, ja sitten teki sen. Koska tämä nainen luotti Herraan, hän kykeni auttamaan siinä kaupungissa satoja apua tarvitsevia taivaallisen Isän lapsia.

Tuo sama luottamus Jumalaan voi olla siunaukseksi kansakunnille. Olen oppinut tietämään, että me voimme luottaa Jumalan täyttävän Alman lupauksen: ”Sillä katso, Herra antaa kaikille kansakunnille niiden omaa kansaa ja kieltä olevia opettamaan hänen sanaansa, niin, viisaudessa kaikkea sitä, mitä hän näkee hyväksi heidän saada.”¹⁰

Jumala ei hallitse kansakuntien keskuudessa, mutta Hän on tietoinen niistä. Hän voi asettaa ja asettaakin vaikutusvaltaiseen asemaan ihmisiä, jotka haluavat sitä, mikä on parhaaksi kansalle, ja jotka luottavat Herraan.¹¹

Olen nähnyt sen matkoillani kautta maailman. Eräässä yli 10 miljoonan asukkaan kaupungissa puhuin tuhansille konferenssiin kokoontuneille myöhempien aikojen pyhille. Se pidettiin suurella urheiluareenalla.

Ennen kokouksen alkua panin merkille komean nuoren miehen, joka istui eturivissä. Hänen ympärillään oli muita, jotka hänen laillaan olivat paremmin pukeutuneita kuin useimmat paikallaolijat. Kysyin lähelläni olevalta kirkon johtavalta virkailijalta, keitä miehet olivat. Hän kuiskasi, että kyseessä oli kaupungin pormestari ja tämän henkilökuntaa.

Kun kokouksen jälkeen kävelin autolleni, yllätyin nähdessäni pormestarin henkilökuntansa ympäröimänä odottamassa, että hän voisi tervehtiä minua. Pormestari astui esiin, ojensi minulle kätensä ja sanoi: ”Olemme kiitollisia siitä, mitä teette vahvistakseen jäseniänne. Sellaisten ihmisten ja sellaisten perheiden turvin voisimme saada aikaan sitä sopuointua ja vaurautta, jota haluamme kansallemme.”

Näin sillä hetkellä, että hän oli yksi niistä sydämeltään vilpittömistä, jotka Herra on asettanut valtaansa lastensa keskuudessa. Me olemme pieni vähemmistö tuon suuren kaupungin ja kansakunnan asukkaiden keskuudessa. Pormestari tiesi hyvin vähän opistamme ja tunsu vain harvoja jäseniämme. Silti Jumala oli lähettänyt hänelle viestin, että myöhempien aikojen pyhät, jotka ovat tehneet liiton, että he luottavat Jumalaan ja Hänen valtuutettuihin palvelijoihinsa, tulisivat valoksi hänen kansalleen.

Tunnen ne Jumalan palvelijat, jotka puhuvat teille tämän konferenssin aikana. Jumala on kutsunut heidät tuomaan viestejä lapsilleen. Herra on sanonut heistä: ”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, enkä minä puolustele itseäni, ja vaikka taivaat ja maa katoavat, minun sanani ei katoa vaan toteutuu täysin; olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama.”¹²

Te osoitate luottamusta Häneen, kun kuuntelette tarkoituksenanne oppia ja tehdä parannusta, ja sitten ryhdytte tekemään mitä tahansa Hän pyytääkin. Jos luotate Jumalaan niin paljon, että kuuntelette tarkasti Hänen viestiään jokaisessa tämän konferenssin puheessa, laulussa ja rukouksessa, te löydätte sen. Ja jos sitten ryhdytte tekemään, mitä Hän haluaisi teidän tekevän, voimanne luottaa Häneen vahvistuu ja aikanaan olette täynnä kiitollisuutta huomattessanne, että Hän on alkanut luottaa teihin.

Todistan, että Jumala puhuu tänä päivänä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa valittujen palvelijoidensa kautta. Thomas S. Monson on Jumalan profeetta. Taivaallinen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus elävät ja rakastavat meitä. Todistan tästä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Alma 29:1–3.
2. Alma 29:8.
3. Ks. OL 29:36–37; Abr. 3:27–28.
4. Matt. 14:25–31.
5. 1. Nefi 3:7.
6. Ps. 46:10.
7. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 30.
8. JS–H 16–17.
9. Ks. esim. Ezra Taft Benson, ”Valmistautukaa ahdistuksen aikojä varten”, *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 64.
10. Alma 29:8.
11. Ks. 2. Aikak. 36:22–23; Esra 1:1–3; Jes. 45:1, 13.
12. OL 1:38.